

TRẠI HÈ

Bà Hai Trung

Lúc tuổi thanh xuân, nhất là thời gian cấp sách đến trường, nói đến “Hè” hầu như sinh viên học sinh nào cũng cảm thấy thích thú.

Mỗi lần hoa phượng vĩ nở, là niên học sắp tàn, “Hè” lại đến.

Hè đến, tôi liên tưởng ngay đến “Trại Hè” năm xưa tại Dalat, xứ hoa anh đào thơ mộng, lưu tại cho tôi bao kỷ niệm khó quên.

Đó là “Trại Hè” đầu tiên tôi tham gia và cũng là ngày tôi gặp “Ông xã tôi” cách đây gần 40 chục năm về trước.

Những hình ảnh cùng cảnh vật và cả những sinh hoạt hằng ngày, như một cuộn phim từ từ hiện ra trước mặt tôi mà tôi còn nhớ mãi cho đến ngày hôm nay, cả những lúc bị “chọc quê” nhớ đến giờ này còn thấy then, cũng có lúc thiên hạ chêm nhẹ vài câu khen tặng thì lòng lại cảm thấy lâng lâng sung sướng v.v...

Đó là thời gian của “tuổi học trò”, của những

cô thiếu nữ chứa chan yêu đời, của những chàng thanh niên trẻ đầy nhựa sống đang hướng về tương lai.

Hôm nọ chị tôi vào thăm tôi nội trú (lúc ấy tôi ở nội trú), chị bảo có trại hè của sinh viên Đại học, Cao đẳng và Chuyên nghiệp Saigon tổ chức. Địa điểm là Dalat, chị đã ghi danh, giữ chỗ cho hai chị em rồi, nếu không đồng ý có quyền rút tên ra.

Chị nói cho có lệ vậy thôi, chứ tôi thì “ok” liền vì tôi cũng ham vui và thích sinh hoạt tập thể. Gia đình chỉ có hai chị em, nên đi đâu đều đi chung cả. Bạn của chị hầu như người nào tôi cũng quen cả, ngược lại bạn tôi, chị xem chúng như đàn em. Chúng tôi cũng hay họp mặt bạn bè tại nhà ăn uống và tổ chức những buổi picnic ngoài trời. Nhờ đi chơi chung nhiều, đông bạn bè nên tôi cũng dạn dĩ hơn, sau này tôi còn gia nhập “Ban văn nghệ nhà trường” và tổ chức hát nhân dịp Lễ mãn khóa.

Hè đến mà được đi trại hè thì còn gì thích thú hơn sau một năm dài học tập nhọc nhằn, mong có ngày tự do để cất cánh tung bay.

Trại Hè ngày mai khởi hành đúng sáu giờ chiều tại ga xe lửa Saigon, trong buổi họp anh Trưởng Ban tổ chức báo thế. Hành lý chả có gì nhiều, hai cái xách tay và vài vật dụng cá nhân cần thiết... mà hai chị em tôi cứ lầy quây cái này vô, để cái nọ vào, coi cái áo nào “hợp jeu” với cái quần nào v.v... ôi thôi đủ chuyện làm hoài chả xong, mất cả thì giờ! Con gái sao mà lảm chuyện!! Mẹ tôi trách yêu thế! Hai cô đẹp lắm rồi!

Cứ lục đục mà khi xem đồng hồ đã quá năm giờ rồi, chị tôi kêu ầm lên chết rồi N (tên tôi)! trễ rồi! Hai chị em hối hả thay đồ, chạy ù một mạch đón xe xích lô ra ga xe lửa Saigon.

Ra đến ga chả thấy ai cả, thiên hạ đã lên xe hết rồi chăng? Nhìn đồng hồ chỉ còn 5 phút nữa là đúng 6 giờ, hai chị em tôi quỳnh lên, tôi thì mắt lác liên tục toán trưởng, đang ngơ ngác tìm thì chị tôi vui mừng báo anh toán trưởng kia N ới! tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm, hết sợ “lỡ chuyến đò rồi”

Anh chỉ cho hai chị em tôi toa xe gần đấy, toa hạng ba (hạng cá kèo) giá bình dân dành cho bạn

hàng và chuyên chở hàng hóa...

Vừa bước lên xe, ôi thôi người người đông quá, chen chúc nhau như mấm nêm, kẻ ngồi người đứng những tiếng cười nói ồn ào vui nhộn.

Đảo mắt một vòng, nghĩ thầm trong bụng, chỗ đâu mà ngồi đây? Tìm một chỗ tựa chân cho yên thân cũng không phải là dễ !!

Bỗng có một chàng (hiện nay là ông xã tôi) đứng lên, lịch sự nhường chỗ lại cho hai chị em tôi. Và người bạn khít anh cũng xích lại gần người kế bên hơn, chen chúc nhau cũng dư hai chỗ cho hai chị em, chúng tôi chỉ nói “cám ơn” và mỉm cười xã giao lấy lệ, hai chị em tôi được ngồi thì chàng ta phải đứng và sau cùng mỗi chân anh ta đành ngồi sà xe vậy!!

Tôi thầm nghĩ, chà anh chàng này cũng “galant” hỉ!!

Được một chỗ ngồi trong lúc này thì không gì quý bằng, tôi thì buồn ngủ quá vì hôm qua tôi trực đêm nơi bệnh viện, nếu ngủ được một giấc thì sướng biết mấy. Hồi sáng đến giờ nôn nao cho đến giờ đi, sửa soạn hành lý đâu có thì giờ mà ngủ!

Đường Saigon Dalat xa vắng dăm, xe lửa chạy chậm rì nên thấy lâu và xa quá. Để giết thì giờ quên đi đường xá xa xôi, ai nấy đều bắt đầu làm quen và khơi chuyện, người thì kể chuyện vui, kẻ quen nhau rồi thì hàn huyên tâm sự, người thì “Tán dóc”, không khí trở nên ồn ào và vui hẳn lên. Phần tôi thì mệt, nhắm mắt nhưng không tài nào ngủ được vì không khí ở đây.

Chàng kia (ông xã tôi) bắt đầu làm quen với chị tôi và hai người nói chuyện trời trăng mây nước gì không biết, đối đáp nhau lung tung chuyện, nhưng hình như cũng “Hợp Jeu” lắm, chị tôi thì lạnh và dạn dĩ còn anh chàng kia cũng chẳng kém gì!! Chị tôi hết chuyện này đến chuyện khác, lâu lâu lại hỏi tôi, phải vậy không N, “tên tôi”, tôi ầm ừ vuốt đuôi theo vài câu lấy lệ, chứ còn mệt và buồn ngủ nên chưa mở máy chạy!! Mắt còn nhắm nhưng tai vẫn còn nghe tiếng cười nói vui vẻ của các trại sinh.

Xe lửa chạy cách Saigon hơn trăm cây số, gần Blao thì phải, không khí từ từ dễ chịu, mát mẻ, trong lành, rừng núi hùng vĩ, bao la bát ngát làm cho người cũng cảm thấy khoan khoái, thoải mái hơn không khí oi bức, nóng nực của Thủ Đức.

Đến gần nửa đêm, ai nấy đều mỏi, ngủ gà ngủ gật, kẻ trên băng, người dưới sà xe, không khí trở

nên im lặng. Mọi người tạm yên giấc ngủ, xe lửa từ từ chạy, trời tờ mờ sáng hồi nào không ai hay biết. Đến khi còi xe hú lên đánh thức mọi người, trời đã hừng sáng, ai nấy đều xôn xao “sắp đến Dalat” rồi. Không khí mát mẻ làm cho con người mau tỉnh táo và dễ chịu sau mấy tiếng đồng hồ ngồi trên xe.

Tiếng còi xe lại hú lên liên hồi, báo hiệu tàu hỏa sắp đến ga, ai ai cũng vui mừng hiện rõ trên nét mặt. Dalat đây rồi, tất cả đều hô “Hoan nghênh Dalat”.

Mỗi người đều có toán riêng của mình, cứ theo toán trường chỉ dẫn. Cả đoàn được đóng đô nơi một trường học. Trời đã xế trưa, vừa mới đến nên không tiện việc nấu nướng, tất cả đều đành ăn cơm tay cầm nhưng ai nấy đều phấn khởi nên ăn ngon lắm. Ăn uống xong, nghỉ trưa một lát, chiều lại là sinh hoạt tập thể. Đủ các trò vui, nhớ đại khái là vậy!

Cái mà tôi nhớ lại, nay còn thấy quê ơ là quê và lâu lâu tôi cũng chọc quê lại nhà tôi, cả hai đều không nhin cười được. Đó là cái anh chàng nhường chỗ cho hai chị em tôi ngồi năm xưa này là “chồng của tôi” đấy, anh ta cứ theo gót chuyện cùng hai chị em tôi, tui này cần làm chuyện gì là anh “phục vụ” liền, buồn cười hơn nữa, miệng thì nói chuyện cùng chị tôi, nhưng mắt lâu lâu lại len lén nhìn tôi, đôi lúc tôi bắt gặp thấy cũng kỳ kỳ nhưng thú thật cũng thích thích là có người ngắm mình, thì mình cũng đâu có tệ lắm!

Các bữa ăn thì khỏi chỗ chê, nhờ mấy chị khéo tay, các món ăn rất hấp dẫn, lại ngon và vừa miệng mặc dầu rất đậm bạc, chánh là rau cải tươi Dalat. Phận sự của các anh là tìm củi và xách nước, có anh xung phong làm hỏa đầu quân, tôi thầm nghĩ không biết các anh có thật sự làm bếp hay tìm cơ hội để gặp người đẹp?

Ăn cơm chiều xong, dọn dẹp đầu vào đấy, tối đến là đốt “lửa trại”. Tiếng hò hát vang dậy, nào đờn, nào ca đủ thứ trò vui. Các anh, các chị đua nhau hò hát, bên này hò, bên kia đáp lễ thật là hào hứng và vui nhộn, có những tay đờn Guitare thiện nghệ lắm, lại có anh biết làm cả “ảo thuật” nữa.

Lửa trại kéo dài đến quá nửa đêm mới hạ màn. Ban ngày cả đoàn đi viếng danh lam thắng cảnh như “Suối vàng”, thác “Camly”, nhà máy điện “Danhim” v.v... ngày nào cũng có sinh hoạt tập thể và sinh hoạt cá nhân, ai muốn làm gì thì làm, đi đâu thì đi miễn đúng giờ tập họp để cùng nhau sinh hoạt

chung. Đây cũng là dịp chàng ta có cơ hội làm quen với hai chị em tôi, chị tôi cũng ranh lắm, biết anh ta để ý đến tôi mà cứ làm bộ tìm chị để gọi chuyện hoai, lâu lâu chị lại nhìn tôi cười khế như có ý trêu ghẹo, đôi lúc làm tôi thấy thẹn.

Có dịp trò chuyện nhau, ba chúng tôi cũng từ từ bớt dè dặt và câu chuyện cũng được tự nhiên hơn! Lâu lâu tôi cũng chú ý đến anh ta hình như anh ta cũng có “văn ăn nói”??, giọng rõ ràng, tự tin. Có lúc chị tôi đưa ra vài vấn đề để cùng nhau bàn thảo chơi, anh ta thì phê bình rất có hồn, rõ ràng mạch lạc, đôi lúc thấy hơi “lôi thôi” nhưng rất thành thật... có sao nói vậy.

Thấy ông này cũng nguy hiểm giỏi và hoạt bát, tôi nghĩ chắc anh ta học luật, hỏi ra mới biết anh ta là sinh viên Công Chánh.(a)

Đây cũng là ưu điểm của anh ta đối với tôi vì tôi cũng có ít nhiều cảm tình với ngành này vì hồi xưa gia đình tôi có người bà con học C.C lúc đó gọi Trường Tiền. Ba mẹ tôi “phục và trọng” ông Trường Tiền này lắm. Ông ta oai ra phết, cũng có thể vậy mà tôi có ấn tượng đẹp về nghề này chăng?

Bấy ngày chóng qua mau quá, ngày mai lại sửa soạn hành lý rời Dalat về Saigon. Chuyển về thì vui, ồn ào, náo nhiệt hơn, vì ai nấy đều quen nhau chớ không xa lạ như chuyển đi. Trở trêu thay, đường Saigon Dalat cũng mấy trăm cây số đó mà sao bận về tôi lại thấy mau hơn, có lẽ vui nên quên cả đường xa xa xôi. Xe lửa hú còi báo hiệu sắp đến Saigon, bản nhạc “Tạm biệt” được tất cả trại sinh hát vang rền phụ họa thêm điệu kèn “harmonica”, người nghe cảm thấy bồi ngùi luyến tiếc...

Đến ga rồi, ai nấy đều lao xao sửa soạn hành lý và màn chia tay bắt đầu. Anh ta (ông xã tôi) không quên xin địa chỉ của tụi này, nhưng xin chị tôi kia, chứ không phải xin tôi, tôi nghĩ anh ta cũng tế nhị chứ nếu xin thẳng tôi thì chắc tôi “quê” lắm.

Thế rồi vài tuần sau, anh ta tò vò đến thăm tụi này và cứ đều đều như vậy. Có lúc còn vào “Nội trú” thăm, mang cả quà bánh và đồ ăn cho tôi vì

biết tôi ở nội trú thức ăn rất đạm bạc. Từ đó chúng tôi liên lạc nhau thường hơn, lâu lâu cuối tuần tổ chức đi chơi có chị tôi cùng vài bạn đi Biên hòa, khi đi Bình Dương ghé Bún ăn bánh bèo bì, Lái Thiêu ăn chôm chôm, măng cụt v.v...

Thế rồi ngày mãn khóa đến, hai đứa mỗi người một ngã, anh làm việc ở Saigon, tôi về V.L.

Phương tiện liên lạc nhau chỉ có thư từ, lâu lâu anh xuống V.L thăm tôi, đôi khi tôi cũng về Saigon thăm lại, nhưng thời giờ thật là ngắn ngủi. Thời gian thử thách ấy, thì đôi lúc cũng giận cũng hờn, cũng thương cũng nhớ v.v... tình yêu mà, muôn màu, vạn sắc. Có một chuyện vui mà sau này tôi hay chọc

“quê” nhà tôi, lúc đó tôi làm việc ở một bệnh viện tỉnh, anh ta thuê mượn đầu được một chiếc “Vespa” ị ạch tới thăm tôi, trên đường đi bị té xe, chân bị thương cũng rán đến bệnh viện thăm tôi. Sau khi băng bó xong, tôi đãi anh một ly nước dừa tươi, nói chuyện giây lát rồi hai đứa chia tay. Sau khi anh về rồi, tôi cảm thấy mình lạnh nhạt quá, định biên thư vả vả vài câu, thăm coi vết thương thế nào? Thư tôi chưa viết, tôi lại nhận được thư anh ta, lời lẽ trong

thư toàn trách móc và thở than, đọc xong thư tôi cảm thấy hối hận. Nhưng có hờn có trách là có gì gì đây! Hai năm sau, tôi đổi về Saigon, chúng tôi mới có dịp gặp nhau thường xuyên hơn và từ đó tình yêu mới thật sự đậm chồi nảy mộng...

Từ khi chúng tôi quen nhau cho đến lúc lấy nhau đúng chẵn năm năm. Về sau, lúc gần đây, mỗi lần con tôi xin phép đi trại “Hè”, chúng tôi đều ủng hộ và khuyến khích.

Bà Hai Trung

Bưu Điện, Xuân '98

*

- (a) thật không ngờ?

Phân đông các ông CC ăn nói như đình đóng cột, thực tế chỉ biết tính với toán, mà nhiều người thường gọi là mấy ông “bê tông cốt sắt” v.v.. Xin lỗi, không dám quơ dũa cả nắm!